

LYCKANS SANNA VÄSEN

Vi vet ännu icke vad det innebär att vara ett väsen, till vilket den talar, som satt sitt märke i tiden. Vi vet att den röst, som ljuder likt dombasuners ljud i våra hjärtan, vill låta oss förstå innebörden i det, som hans kallelse förkunnar för oss. Häv upp din röst att förkunna budskapet om det, som väntar mänskligheten. Snart skall den dag stunda som åsyftas, då var och en skall förnimma den starka stämman, som ljuder genom töcknen.

Snart är dagen inne, då det skall stå klart för mänskligheten innebörden i orden: att vara ett väsen skapad till Guds avbild. Det har frågats under alla tider vad som menas därmed, och icke förrän kunskapen härom står klar för var och en, kan kallelsen ljuda över land och rike, att den väg ligger öppen, som leder till det lyckorike, vilket avses med orden: att vara kallad.

När vi fullt förstå vad Gud har menat med oss den dag vi föddes, då skall orden klart kunna uttalas, som vittnar om sällhet utan tal. Att vara lycklig är icke liktydigt med att glädjas över det som omger oss. Det ställs större krav på tolkningen av de orden.

När vi i våra hjärtan förnimmar en sträng i dallring, som svarar mot toner från andra världar, när de tonerna höras likt ljudet av stora, mäktiga vatten brusande var och en till mötes, då har vi funnit den sträng, som förbinder oss med ett lyckorike ovan vår förmåga att fatta och förstå. När våra sinnen vibrerar i takt med de ljud, som förnimmas likt klara etervågor för våra öron, emottagna på ett sätt som vitt skiljer sig från vanliga toner, då känner vi, att kontakt har slutits med andeväsen, som vi i tidigare skeden har stått i förbindelse med. Genom långa fördunklade århundraden har mörkret slutit sig tätare kring våra väsen. Nu stundar den tid, då vi skall vakna till nytt medvetande, förnimma att andra vägar öppnar sig till förståelse av allt det mänskliga.

Vi borde tryggt förlita oss på de krafterns spel med oss, vilka slår an de strängarna i vårt inre. Ty här föreligger något, som passar för varje människa, alla drömmer vi om att få ge uttryck åt det innersta i vårt väsen. I längtansfylld glädje väntar vi på att se vårt hopp förverkligat inför oss; att känna ett band, som förbinder oss med den sanna lyckokänslan: evig frihet från de gamla bojorna, trygghet inför varje hot, visshet att allt är väl beställt i en värld, som vi älskar trots de olyckor den är genomsyrad av.

Må vi äga styrka nog att se den sanningen i ögonen, att lyckan inte är att söka i de förvillelser denna värld är genomdränkt av, må vi gå utöver vårt eget väsens horisont, skåda längre ut mot okända stränder, som väntar på att ta emot oss i sin famn.

Den tid vi nu genomleva är en prövningens tid. Vi vet det alla, även om människor säger att den skulle vara den bästa av världar, den jord vi bebor. Vi vet att vi inte är de bästa av varelser, skapade till Hans avbild. Vi vet det, varför inte öppet erkänna det? Här måste komma in ett nytt tänkesätt i vår föreställningsvärld, om en ändring skall kunna åstadkommas i vår omvärld. Som det nu är kan det inte gå längre, det vet vi.

Varifrån skall då initiativet tagas till en ändring. Det måste ske i vårt sätt att bedöma det vi söker av värde. Att ändra vår föreställning om det vi kallar lyckan till att omfatta hela vårt väsen, från grunden förändrat i ett nytt föreställningssätt.

Vi vill känna glädje. Men sann glädje utvinnes inte i människors sätt att endast tillfredsställa egna önskningar. Det vi skall söka uppnå, är att ge lycka åt vår nästa. Då är vi beredda att ta emot en sann glädje i vårt hjärta. När motståndet brutits, när vi står öppna för de strömningar, som når oss när vi är klart förvissade om vad allt detta innebär, då skall vi känna en rätt dallring i vårt väsen, upptaga nya vibrationer från okända fält och veta, att allt detta är sanning.

Stå stilla och lyssna till de toner, som ljuder emot er, var viss att när de förklingat, skall något nytt framträda i deras efterföljd, som ger svar på frågor som aldrig upphört att ställas. Låt ingen tvinga er in på vägar där inga steg kan tagas utan fall, låt ingen övertyga er om nyttan av att vandra stigar, där oro och bekymmer är de enda följeslagarna på färden.

Inför det som nu sker i vår värld står vi undrande. Vad innebär det att jagandet efter sensationer fyller tidningar och radio med allt mer hetande anrop? Är meningen endast att föra mäskligheten längre bort från den sanna lyckan? För att hon en dag skall finna att allt var en illusion utan någon grund i verkligheten?

För den som sysslat med ungdom står det klart, att en hel del vunnits genom den frihet som givits den. Men motsatserna har lika mycket varit regel. Vari består då skillnaden mellan moderna människors levnadssätt och forna tiders? Dagens människa är hetsad av en kraft, som inte tycks kunna hejdas, en drift att åstadkomma mer, förverkliga mer idag än hon gjorde igår. När hon så lyckas få till stånd denna ökning av prestation, frågar hon sig ängsligt vad som utvunnits. Och svaret låter vänta på sig, ty det kan inte ges, förrän hon stannat upp på allvar för att tänka om.

Om hon då finner, att det hon tvingats att sysselsätta sig med var en chimär, och om hon har kraft nog att börja tänka om, skall hon inse, att lösningen på hennes problem ligger i att gå rakt motsatt väg mot förut. Hon skall förstå, att även om hon åstadkommer mindre resultat genom att arbeta lugnt utan brådska, hon vinner en ro, som är värd mer än det hon utvunnit ur jäkt och möda. Och vill hon så lyssna till det råd, som ges från dem som bättre förstår hennes bästa, då skall hon erfara, att lyckan har hon sökt, där den inte går att utvinna.

Det finns en väg att nå lyckan. Den står till buds i ett lugnt dröjande i stillhet inför högre världar, i begrundandet av den sanningen, att inte allt är sådant som sinnena bära vittnesbörd om. De bedrager oss, leder oss dit vi inte önskar gå.

Stilla kommer till oss en dag ett bud om den rätta vägen fram till ett glädjetillstånd så högt, så rent, att när tonerna därifrån förklingat, skall vi stå inför en ny inriktning i vårt tänkande. Vi kommer att känna vårt väsen vibrera av en känsla av samhörighet med allt skapat, känna att det inte är allenast för vår egen skull vi kommit till och blivit skapade, utan att den vilja som leder och styr våra öden menat något högre med oss.

När samhörigheten med allt skapat genomsyrat vårt väsen och blivit ett med vår tanke, när vi känner att allt i skapelsen har samma rätt till vår Faders omsorg och kärlek, och vi glömt vårt eget vara för att lyssna till tonerna från andra strängainstrument, då har vi nått det efter sökta.

Svaret på många i undran framställda frågor om var vi skall finna den sanna tillfredsställelsen med vårt eget väsen och dess krav på en rätt utlevnad av alla begär, ligger i att förstå. Att känna med övriga medsystrars och medbröders svårigheter, att uppta deras kamp som vår egen, det är att förstå. Att komma därhän är ett stort mål att arbeta för, men medlen att nå målet finns inom räckhåll. De finns närmare än vi tror. Det innebär nämligen att förtro sig åt de krafter, som omger oss

och som är komna ur högre höjder för att i dessa dagar leda oss människor fram till en större förståelse av lyckans sanna väsen.

Om vi anförtror våra liv i deras vård, då skall ingenting utestänga oss från de lyckoriken, som finnes inom oss. Där är den plats, där lyckan skall nå oss från vida höjder, från dem som känner sanningen i dess innersta väsen.

Ensamma behöver vi inte känna oss. Var och en har sin ledare inom räckhåll. När vägen känns svår att vandra, räck ut din hand. Den kraft som väntar att gripa den, skall fullfölja ledningen fram till en trygghet, som inte är av denna världen.

Då skall toner ljuda från strängainstrument, nya för våra öron, i en samstämd slutkör av sälla röster, som förkunnar, att sanningen är funnen, att lyckan i Gud är nådd.

Elisabeth Lansenor.